

LIKOVNI ŽIVOT

br.113/114

god. XVIII

30

Mihailo Kandić

VLADAN SUBOTIĆ (Beograd), slike

Hotel Stari Grad, Maj–jun 2005.

Od kako je Vladan Subotić iz Kragujevca krenuo na specijalizaciju put Pariza, sedamdesetih, Grad svetlosti i provedeni meseci ostaju nepresušan izvor njegovih likovnih motiva. Bilo koju temu da obrađuje, iz srpske nacionalne baštine, na primer, motive iz srpskih urbanih sredina i slične, Pariz je, vizuelno, ali i kontekstno, u središtu ili pozadini svakog platna. Bez Pariza se ne može zamisliti slikarstvo poslednje tri decenije iskusnog slikara, koji je afirmaciju sticao najpre u kragujevačkim galerijama, da bi se potom otisnuo u veći svet likovne kulture i umetnosti. Najpre u Italiju, gde je otvarao zapažene izložbe, potom u Beograd, gde se nastanio. No, Subotić ne napušta Kragujevac, mesto svoje prve afirmacije, i svakih nekoliko godina održi makar jednu svoju izložbu. Pritom za izlaganje bira ugledne galerijske prostore, ali i one druge, banke na primer, a ovog puta je odabrao restoranski prostor hotela.

U negalerijskim ambijentima svaka izložba je izložena riziku da izgubi nešto od svojih značenja, svoje aure pa i same vred-

nosti. Subotić je, menjajući izlagačke ambijente, ustanovio da to pravilo ne važi za njegova platna. I zaista je tako.

Subotićeve slike, rešene pre svega koloristički u toploj gami, sa mnogo naracije, mnogo figura, mnogo arhitekture, mnogo detalja koji se gotovo ne izdvajaju iz globala slikane površine kao samostalne jedinice, harmonizuju se u jedinstvenu celinu. Postizanje ove harmoničnosti i jedinstvenosti osnovni je cilj Subotića, pored obimne naracije, naravno, čije je značenje prepušteno slobodnom pogledu.

Slikar ima svoju priču, možda drukčiju od posmatrača, ali, u tome je suština slike Subotića, i sa pričom iz slike, autorovom ili nekom drugom, i bez nje, platno ima svoj život, svoj smisao, svoje likovno opravdanje. Spajajući likovno, slikovno i narativno, Subotić i ovom izložbom dokazuje da su godine provedene u Parizu, u kome je otkrio do kraja sebe kao slikara, ostale neizbrisive. Na tome insistira i sam slikar nazivajući svoja platna "Kula svetlosti", "Most ljubavi", "Tiha luka", "Usnuli grad" ili "Na talasima sreće", u kojima pogled nepogrešivo prepoznaje lik Pariza. Kao što se u slikama "Grešne žene", "Odsjaj žene sa dva lica" ili "Žene noći", ulazi u drugi tematski krug Subotića, erotiku, putenost, bez koje, zapravo, nema nijedne Subotićeve slike, pa i kad je na platnu čist urbani motiv, bez ženskog akta.